Ч. 137. Неділя 3 липня (20 червня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

З поля війни.

(В переході через гори. — Битва під Фенчуілін. — Дощі в Манджуриї. — Табор ґен Куропаткіна під водою. — Під Порт Артуром. — Ґен. Драґоміров о війні.)

Нема вже сумніву, що японьскі войска обходять щораз більше позициї армії ґен. Куропаткіна, котрої центрум знаходить ся тепер коло Гаічен. Японцям удає ся знаменито їх тактика воєнна, котра опирає ся на тім, щоби звабити неприятеля в один бік в тій цїли, щоби єго обійти з другого боку. Се зробили они й тепер, коли прийшло ся форсувати переходи через гори. Армія ґен. Курокого не могла форсувати переходу через передолину Мотієн на головнім гостинци з Фенванчен до Ляоян і спинила ся. Здавало ся навіть, що Японцї зовсім не будуть переходити через гори і сей погляд запанував загально і укріпив ся в російских кругах войскових, коли Японцї пустившись в похід, завернули назад і стали укріпляти свої позициї.

Се був маневр, щоби лишити неприятеля в неясности а відтак заскочити єго несподївано. Нараз получили ся всї три армії японьскі і рівночасно пустились в похід через гори. Показало ся, що Росияни або дали ся успокоїти маневром японьским або таки дїйстно не мали сили сперти походу Японцїв через гори, бо в рапортї ґен. Куропаткіна говорить ся заєдно, що „наше війско опустило свою позицию в виду переважаючої сили неприятеля“. Форсувати перехід через гори єсть далеко труднїйше, як хоч би і через якусь велику ріку, бо тут нераз невидимого в своїх позициях неприятеля дуже трудно виперти, а війско переходячи вузенькою долиною, єсть виставлене на велику небезпечність, а вже найбільшу тодї, коли виходить з передолини і сходить з гір на рівнини і коли ще не може анї уформувати ся у фронт, анї одержати в час потрібної помочи. Коли машерує одна дивізия піхоти зі всїм, що до неї належить, то тягне ся більше менше 3 до 4 години дороги. При виходї з гір навіть меншими силами можна легко побити таку кольонну. Росияни однакож не могли здержати походу Японцїв, хоч дуже сильно укріпили були свої позициї в горах і ставили завзятий опір.

В передолинї Феншуілін прийшло таки до великої битви, котра вела ся через три днї і в котрій остаточно побідили Японцї. Позициї були там незвичайно сильно укріплені шанцями, дротяними плотами і окопами, а боронило їх 17 батальйонів сибірских стрільцїв, 2 полки піхоти, 9 шкадрон кавалєриї, 6 польних батерий і одна кінна, а крім того 2 скорострільні пушки, разом около 25.000. З иншої сторони доносять, що Японцям удало ся навіть здобути найсильнїйше укріплену позицию в передолинї Мотієн і они обходять звідси російскі позициї коло Ляоян, підчас коли Куропаткін маневрує під Гайченом.

Японцї мусять тепер спішити ся, бо вже настають дощі в Манджуриї, котрі роблять всякі рухи воєнні неможливі. Ґен. Куропаткін доносить навіть, що дня 22 с. м. великий зливний дощ залив російский табор межи Дашіцао а Сїнясн. Японцї мимо того посувають ся хоч поволи, але витревало наперед в напрямі всхіднім і північнім. В виду сеї урядової вісти і вістий зі сторони японьскої, котра то само потверджує, дивно виглядає вість російскої аґенциї телєґрафічної, котра доносить, що Японцї уступають знову з гірских передолин, котрі вже були заняли, а то длятого, бо они забираючи передолини, крили лиш відворот армій ґен. Оку і Курокого, котрі обома крилами вертають на Фенванчен.

Згід Порт-Артура наспіли вже й з російскої сторони докладнїйші вісти. Ґен.-поручник Жилїньский доносить іменно, що Японцї в ночи з дня 24 на 25 атакували Порт-Артур торпедовцями а дня 26 від сторони суші; горб

---

17)

БЕЗ МОВИ.

(З російского — *Володимира Короленка*.)

(Дальше).

XXIV.

Кілька днїв мали новойорскі часописи завдяки Лозівцеви Матвієви Лозиньскому дуже добрий відбут. На єго честь робили машини печатень сотки тисяч разів оборотів, сотки репортерів уганяли по улицях, збираючи нові вісти про него в цїлім містї, а на площах перед величаньскими будинками часописий World, Tribune, Sun і Herald товпили ся цїлі громади хлопцїв розносячих ґазети. На однім з тих будинків побачив Дима, що все ще ходив по містї, маючи надію найти свого товариша, велику вивіску з такою написею:

Дикий в Новім Йорці!

Пригода в часї мітинґу безробітних. — Кафер, Патаґонець чи Славянин? — Сильнїйший як поліцияит Гопкінс. — Загрожуючий цивілізацию. — Нарушене краєвих законів!

Нашим читателям подамо портрет того дикого, що убив поліцианта Гопкінса.

Годину опісля полетїли вже на долину часописи між товпу ґазетярских хлопцї, що в тій хвили розбігли ся на всї сторони. Они пересували ся попід ноги коний, вскакували до їдучих в повнім розгонї трамваєвих ваґонів, вирнули вже за пів години на передмістях Бруклїна — і всюди роздавали ся їх пронизуючі крики:

— Дикий в Новім Йорці!... Портрет дикого з мітинґу безробітних!... Нарушене краєвих законів!

Ґазетярский джентльмен, що вчера нарисував був родину дикуна, як він єї купав в міскій кирници, певне й не причував тодї, що єго рисунок так скоро найде примінене. Тепер пишало ся то талановите дїло штуки в сотках тисячів відбиток, а поважні Американцї, що вертали з своїх контор і по дорозї читали свої ґазети, доскладали їх саме на тій сторонї, де був портрет дикуна, що „два рази нарушив закони того краю“. А що дуже тяжко здержати ся від виявленя мимохіть виринаючих здогадів, то часопись, заки ще вияснили ся причини загадочного злочину того чоловіка, подавала на те своє власне поясненє, хоч впрочім не обставала при єго цїлковитій віродостойности. „Вчера толкував бідний Гопкінс дикому, що не вільно купати дїтий в міских кирницях. Як звістно, дикі дуже обидливі і мстиві. Хто знає, чи Гопкінс не упав жертвою задля тої іменно ревности в виповнюваню обовязків на Бродвею“.

В иньшій поважній часописи, що описувала хід подїй, обговорювала ся пригода дуже подрібно. Статя мала заголовок: „Мітинґ безробітних“:

„Подаємо отсе нашим читателям точний опис подїй в центральнім парку. Як вже звістно, заповіджений був мітинґ безробітних на рано і майже від вчасного ранка почала площа і найблизші улиці наповнювати ся такими товпами народу, що полїцийний комісар опинив ся в дуже труднім положеню. Візвано тому поліцийну резерву. Між иншими був там також звістний Гопкінс, бувший боксер, личність в цїлім містї досить люблена.

„На нещасте случай, один з тих случаїв, які очивидно можуть лучити ся в кождім містї тої держави, в кождій державі того краю, в кождім краю на цїлім сьвітї, де все буде і нужда і богатство, хочби небезпечні фантасти не знати що говорили — отже такий случай викликав дуже неспокійний настрій серед товпи. Недалеко від фонтанн, в сусїдстві площи призначеної вже заздалегідь на мітинґ, повісив ся сеї ночи якийсь нещасливий, котрого імя, званє, а навіть народність поки-що незвістні. На всякий случай — поліция показала ся тут дуже недбалою. Якийсь репортер мав навіть час відрисувати самоубийника, заки поліция довідала ся о тім, що стало ся. Коли вкінци тїло знято з дерева, було в парку вже богато людий, котрих доля задля случайних, але мимо того сумних причин немов би наглядно представляла ся в види і доли того бідолахи. Перша проба поліциї тїло здоймити, не удала ся в наслїдок опору сильно розъяреної товпи. Але відтак коли прийшла поліциї поміч, знято вкінци тїло — хоч треба сказати не без помочи палиць, котрими — як ми вже нераз мали нагоду зазначити — послугує ся наша поліция не рідко серед таких обставин, які ужите

ч. 126 заатакували они з фронту і заду, при помочи малих відділів, котрі умисно висаджено в тих сторонах на беріг. О 4 год. пополудни війска японьскі показали ся у великім числї на головній дорозї до Порт-Артура і заатакували гору Кюнзан. Російскі стрільцї мусїли уступити з тої позициї, бо Японцї зайшли їх з заду. Підчас атаку Японцїв вибухла підземна російска міна, від котрої згинуло може яких 50 Японцїв.

Ті вісти Жилїньского відносять ся очевидно до занятя Японцями тих фортів, о котрих була вже давнїйше вість; они знаходять ся ще далеко від самої кріпости, бо в сторонах як місто Дальний. Також і адмірал Алексієв прислав тепер також звіт о тім, як російска фльота зложена з 11 воєнних кораблїв дня 23 м. м. заатакувала японьску фльоту і хотїла очевидно перебити ся до Владивостока. Між вплившими кораблями були також Ретвізан, Царевич і Побєда. Алексієв розписуєсь широко о тім, як тота фльота випливала, як виловлювала міни, як виділа японьскі кораблї і як наконець вернула назад до порту, бо командант хотїв уникнути більших страт. Чи і які були страти, о тім телєґрама Алексієва, бодай тота єї часть, що подана до публичної відомости, мовчить.

Ґен. Драґоміров в „Разведчику" відзиваєсь прихильно о японьскій армії і каже, що они знають ся знаменито на штуцї воєнній, знають, чого хотять і сьміло ідуть до цїли а не слухають підшептів всїляких авантурників. На конець характеризує Росиян слїдуючим порівнанєм: „Макакі (Японцї) воюють з коєкакі" (По російски „коєкак" значить „яко-тако", або „от якось").

Новинки.

Львів дня 2-го липня 1904.

— **Впреосьв. Митрополит** повернувши 22 червня з Станиславівщини, поставив дня 24 червня дияконів Біляка Івана і Яримовича Евстахія в ерейство, почім того ще самого дня перед полуднем виїхав на відпочинок до Козлова, де є пароохом син крилошанина Бачиньского; звідси дня 27 червня пополудни поїхав кінчити візитацию залозецкого деканата і був дня 28 червня в Чепелях, 29 і 30 червня та 1 і 2 липня перебуває в Підкамени на місиї, а відтак поїде в брідский деканат, де задержить ся до 13 липня.

— **Деканом** лїкарского видїлу львівского унїверситету вибрано на рік 1904/5 проф. дра Володимира Лукасевича.

— **Новий уряд почтовий** увійшов в житє з днем 1 липня с. р. в Березові, печенїжиньского повіта.

— **Надзвичайний поїзд.** На случай сприяючої погоди пійде дня 3 липня с. р. умисний поїзд зі Львова до Пустомит і з поворотом після слїдуючого розкладу їзди: Від'їзд зі Львова: 2·25 по полуд. приїзд до Пустомит 3·07 по полуд.; від'їзд з Пустомит 9·29 вечером приїзд до Львова 10·11 в ночи. Для сего поїзду признаває ся 30% опусту зі звичайних цїн їзди в 2 і 3 кл., так що білєт їзди зі Львова до Пустомит і з поворотом буде коштувати в II кл. 1 К 40 с. — в III кл. 90 с. Повисші білєти важні тільки для тих умисних поїздів і тратять свою стійкість при инших поїздах.

— **Іспит зрілости** відбув ся в учительскій семинариї в Самборі в часї від 3—22 червня с. р. під проводом совітника Матїєва. До іспиту зголосило 46 звичайних учеників, з котрих 1 відступив яко хорий, 5 репробовано, а здало 27; поправку одержало 13. Здали: Боклак Тома, Бровар Теодор, Буца М., Хомчиньский І., Чабак М., Єзуїт Ф., Герман Фр., Іздебский А., Карват І., Корч М., Крайчик П., Кухар Ол., Марчак К., Микитка Е., Нейбар М., Новоселецкий І., Перуцкий К., Путикевич Николай, Репякевич Е., Шляхтінґер А., Тхуржельский Ед., Тимчишин Й., Томчик К., Тисовский С., Войтович Іван, Зазуляк О. і Зїмняк В. Приватистів зголосило 3, а 28 приватисток, разом 31. Здало 15, поправку одержало 9, упало 7.

— **Самоубийство.** Вчера по полудни позбавив ся житя на Личаківскім кладовищи у Львові 64-лїтний рушникарский челядник Йосиф Луковский. Причиною самоубийства була пужда; небіжчик бо скалїчив ся на праву руку і не міг найти зарібку.

— **Огнї.** В селї Ялина згоріло 15 селяньских загород. Шкода виносить 40.000 К. — В Любачеві згоріло перед кількома днями 40 господарств. — В селї Лукавци, що належить до перемиского латиньского епископства, знищив огонь в сих днях 31 забудовань враз з господарскими будинками. Шкода в половинї обезпечена виносить 24.300 К.

— **До кровавої подїї у Відни.** Вчера увільнено ґр. Мілевского з вязницї при помочи заходів краківского адвоката і віденьских адвокатів та за зложенем кавциї в сумі 80.000 К.

— **Убийство.** До „Дїла" пишуть: Дня 29 червня двох парубків, 19-лїтний Іван Греб і 20-лїтний Михайло Луців, прийшли около 10-ої години вечером до хати жида Ґедайле Цайлер, з наміром — як видко — доверщеня убийства. Заставши там лише жінку Цайлера Фрайду, зарубали єї сокирами. До сего злочину мала їх намовити — як тут здогадують ся — Мария Онаць, — котрої ґрунт і хату жиди купили на лїцитациї за лихварскі довги, в котрі попав єї муж, напів дурноватий Василь. Злочинцїв і жінку вже зловили і в четвер відставили до суду в Сколїм. Оден з них Іван Греб признає ся до злочину. жінка однако і другий Михайло Луців випирають ся вини, о котру їх посуджують. За убийство жидівки, жінка Мария Онаць мала їм дати 2 К.

— **Репертуар руского театру** в Любачеві. Саля власна, Ринок. Білєти в розпродажи в торговли п. Козориса. Абонамент на 6 вистав 10 корон. Початок точно година 8 в вечер. Субота 2 с. м. „Ямарі" оперета в 3 д. Целєра. — Недїля 3 с. м. перший раз: „Свати Мусїя". (Піснї в лицях) оперета в 3 д. Кропивницкого. — Второк 5 с. м. перший раз: „Дїти Ванюшина„ драма в 4 д. Найденова. — Четвер 7 с. м. „Перехитрили" комедия зі співами в 5 д. Кропивницкого. — Субота 9 с. м. „Дон Цезар" оперета в 3 д. Делїнґера. — Недїля 10 с. м. „Запорожець за Дунаєм" оперета в 5 д. Артемовского. — Второк 12 с. м. „Ой не ходи Грицю та на вечерницї" драма зі співами в 5 д. Старицкого. — Четвер 12 с. м. „Циганьский Барон" оперета в 3 д. Штрауса. — Субота 16

того оружия в цивілїзованім краю цїлком не можуть обрадати.

„О назначеній годинї прийшов на мітинґ звістний робітничий аґітатор містер Гомперс в супроводї музики і з хоругвою, на котрій була слїдуюча напись:

Працї!
Терпеливість народу вичерпана.
Зєдиніть ся!
Петиция до нового бурмістра!

„Аби не бути несправедливими, мусимо додати, що крім поданої висше була там ще одна напись, котра так звучала: „Порядок, повага, послух!"

Відтак писала дальше часопись:

„Черльз Гомперс був строгий.

„Він виступав против богатства і збитку.

„Ганив порядки того краю, а то місто назвав ваволоньскою ледащицею!

„Черльз Гомперс, котрого бесїдничому талантови треба віддати повну справедливість, умів знаменито використати данї відносини. Ледве прибув в супроводї орхестри містера Івенса (Другий бульвар ч. 00) і дізнав ся про те, що лучило ся, розпочав свою бесїду сьвітлим вступом, в котрім темними красками зобразив положенє безробітних і долю, яка може вже вскорі жде многих з тих нещасливих. Відтак використав зручно противности, які стрічає ся на кождім кроцї в сім місті, як звістно найбільшім і найбогатшім в краю. Та бесїда Черльза Гомперса, котрої цїлию було візвати безробітних до внесеня петициї на руки бурмістра міста, а рівночасно аґітувати за гадкою робітничої асоциациї — обудила очевидячки найгірші пристрасти. Вправдї Анґлїйцї і Американцї — котрих впрочім було дуже мало на мітинґу — а навіть більшість Ірляндцїв і Нїмцїв, поводили ся цїлком спокійно. Але найменше цивілїзовані з товпи, а то Італїянцї, по части російскі жиди, а особливо якийсь дикий чоловік незвістного походженя, запалили ся притім так, як порох при дїткненю горіючого сірника".

„Гадка сенатора Робінзона про пригоду".

„Містер Робінзон, що приймив дуже вічливо нашого репортера, гадає, що в цїлій тій пригодї особливо ярко кидає ся в очи сила законного ладу нашого краю. „Сер" — сказав містер Робінзон до нашого репортера — „що ви бачите в тім случаю? Ворохобники побідили полїцию. Перепона між ними а цивілїзацею упала в особі хороброго Гопкінса і єго товаришів. І що відтак? — ворохобники не бачать нїчого лїпшого, як добровільно повернути до порядку. Але я позволив би собі поставити містерови Гопкінсови, а в єго особі і подібним аґітаторам питанє, яке, як надію ся, не мало їх заклопоче: длячого, пане, будите пристрасти і заохочуєте товпу до дїла, з котрого удачі ви в нїякий спосіб не будете мати пожитку?"

„В найблизшім числї — кінчила редакция — надїємо ся подати нашим читателям відповідь містера Гомперса на то поважне питанє достойного сенатора".

На другий день часопись додержала обітницї. Подала насамперед портрет містера Гомперса, а відтак точне справоздане з єго розмови з репортером. При тім містер Гомперс вийшов в описї репортера в таких самих хороших красках як і сенатор Робінзон.

„В приватнім житю єсть містер Гомперс симпатичним і любим чоловіком, але єго вислови про дотичну справу звучали дуже живо і енерґічно. Містер Гомперс приписує цїлу вину невідповідному поведеню тутешної полїциї. Він сам держав ся строго „порядку". Правда, що як наш репортер цїлком справедливо замічає, був він в своїй бесїдї „острий". Того він не перечить. Але від коли то Американець має обовязок говорити лише солодко?! Кому порівнаниє того міста з ледащицею не подобає ся, той приміром нехай не ходить в недїлю на проповіди всечестного Джона, котрий дуже любить уживати того порівнаня. А між тим нїкому не прийде до голови обжаловувати задля того причини духовеньство о будженє пристрастий або о обиду краю. Треба припускати, що таммані-гель, котрої дуже дїяльним членом є містер Робінзон, ще не має такої власти, аби обмежувати в тім краю свободу слова, яку забезпечили всїм великі творцї американьскої конституциї. (Тут висказує репортер свій жаль, що він не годен віддати нї величавих рухів нї голосу, яким містер Гомперс сказав послїднє реченє. Але додає, що они принесли би честь і найбільшим бесїдникам того краю.) Містер Гомперс незвичайно жалує, що так стало ся, однако уважає, що в тім случаю покривджений він і єго приятелї, бо мітинґ був перерваний і право зборів було в найпоганїйший спосіб нарушене. Як прийшло до бійки, він не бачив. І він далекий від того, аби сумнївати ся о совістности талановитого джентельмена, що подав рисунок дикого. Але цїлий вніший вигляд, як і одїж дикого видають ся єму досить дивними і він підозріває, що то мусить бути винахід полїциї. Він без сумнїву готов заспокоїти цїкавість поважаного сенатора Робінзона. Як вже виходить із попередно сказаного, він нїкого не заохочував до нападу на полїцию, так само як і не радив полїциї робити надмірний ужиток з палиць. А що дотикає овочів єго аґітациї, то они слїдні вже й тепер. Перед двома роками робітничий союз, котрого предсїдателем має честь він бути, числив як раз половину тілько членів, як має їх нинї. То були би безпосередні наслїдки. А що до дальших, то містер Робінзон, сенатор і проми-

с. м. перший раз: „Міщани“ нарис драматичний в 4 д. М. Ґоркого. — Неділя 17 с. м. перший раз: „В народі“ драма в 5 д. Стешенка.

— **Пятнистий тиф.** В часї від 14 до 20 червня зайшли отсї нові случаї пятнистого тифу: в чортківскім повітї (Антонів, Мухавка, Вигнанка) 6, в Добромили 1, в дрогобицкім повітї (Мединичі, Летня) 5, в городецкім (Повітно) 2, в яворівскім (Ожомля, Поруденко, Селиска, Змієвиска) 9, в львівскім (Стронятин, Запитів) 4, в мостискім (Макунїв, Волостків) 4, в равскім (Замок) 1, в скалатскім (Остапє) 5, в стрийскім (Опорець, Плавє, Оравчик) 8, в снятиньскім (Ілинцї, Рудники, Снятин, Заболотів) 20, в станиславівскім (Пасїчна) 1, в товмацкім (Ляцке шляхотске) 1, в теребовельскім (Глещава) 2, в турчаньскім (Ясениця замкова, Волосянка мала) 2, в золочівскім (Почапи, Зборів) 8, в жовківскім (Дорошів малий, Куликів) 2 і в жидачівскім (Которини) 1 случай.

— **Конкурс.** Отсим оголошує ся конкурс на настоятеля інститута сьв. Николая у Львові (Львів, ул. Театиньска ч. 19) від вересня с. р. Настоятель дістане харч, мешканє, услугу і цїле удержанє та ремунерацию після умови з Видїлом Руского Тов. педаґоґічного у Львові, а за те має обовязок вести нагляд дидактично-педаґоґічний над питомцями сего інститута. Першеньство мають безженні учителї ґімназияльні. Подання треба вносити до Видїлу Руского Тов. педаґоґічного у Львові (площа Стрілецка ч. 6) до кінця червня с. р.

— **Конкурс.** Видїл філїї руского Тов. педаґоґічного в Коломиї розписує отсим конкурс на 30 місць в Бурсї Тов. для учеників низшої ґімназиї на шкільний рік 1904/5. Услівя принятя: 1) Батько (опікун) мусить бути членом руского Тов. педаґоґічного. (Вкладка річна 1 К, вписове одноразове 1 К). 2) Місячна плата удержаня ученика виносить найменше 14 К. 3) При вступі має ученик зложити, крім належитости за перший місяць, ще 4 К за інвентар а 4 К на пранє (на цїлий рік), До поданя о приняте треба доложити: 1) Сьвідоцтво убожества, 2) сьвідоцтво шкільне з послїдного півроку, 3) декларацию, в котрій батько (опікун) ученика зобовязує ся умовлену суму за приміщенє сина в бурсї кождого місяця з гори платити. Кождий питомець має привезти з собою: 6 пар біля, 2 простирала, 2 пошевки, 12 хустинок, 6 пар шкарпиток (онучок), 4 ручники, подушку, коцик або ковдру до накриваня, цїле одїнє, плащ і дві пари обуви. Кожда штука біля має бути виразно назначена. Питомцям не вільно мати поза бурсою нїякого занята. Поданя належить вносити під адресою підписаного голови Тов. в Коломиї, ул. Гетманьска ч. 22 найдальше до дня 20 липня 1904. На відповідь треба залучити марку за 35 с. Бувші питомцї мають також внести поданя. За Видїл: Сьвящ Н. Гриньовский, голова. Ев Кульчицкий, секретар.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 1 липня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 9·25 до 9·40; жито 6·50 до 6·75; овес 6·50 до 6·75; ячмінь пашний —·— до —·—; ячмінь броварний 6·25 до 6·50; ріпак 8·80 до 9·10; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 7·50 до 9·—; вика 4·50 до 5·—; бобик 5·50 до 5·80; гречка —·— до —·—; кукурудза стара 6·25 до 6·50; хміль за 56 кільо 150·— до 155·—; конюшина червона —·— до —·—; конюшина біла —·— до —·—; конюшина шведска —·— до —·—; тимотка —·— до —·—.

В виду вістий о злім станї нового вівса і ячменю цїни готового товару ідуть значно в гору, а також і цїна готової пшеницї підносить ся.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 2 липня. Президент міністрів переніс нотарів Константина Телїшевского з Бучача до Коломиї, Вінкентия Чеховича з Войнилова до Бучача.

Дянце 2 липня. Бюро Райтера доносить: Коли ґенерал Макдонельд по уплпві розему хотів наново розпочати воєнні кроки, прибув високий тибетаньский урядник з листом, в котрім Тибетанцї просять о мирне залагодженє справи та іменують знатних людий на посередників. Загально думають, що тепер справа буде мирно полагоджена.

Баку 2 липня. З Тегерану доносять, що там кілька осіб занедужало на холеру.

Петербург 2 липня. Рос. аґентия телеґрафічна доносить з Ляояну під вчерашною датою: Японцї вертають ся назад (?) зі своїх становищ, занятих в гірских переходах. Цїлию їх руху на Ляоян було мабуть крите маршу (??) крил (?) армії ґенералів Оку і Курокого на Фенванчен (Курокі ішов же звідси, отже не потребував крити — *Ред.*), а цїлию того маршу було положенє операцийної лїнїї в сторону до Кореї (?!) в виду тої помочи, яку одержала росийска армія і в виду небезпечности, що можуть бути відтяті.

Штокгольм 2 липня. З Гельзінґфорсу доносять, що бувшого сенатора Шавмана, батька Евгенія, котрий застрілив Бобрикова, в четвер перед полуднем переслухано і відставлено до вязницї.

Токіо 2 липня. Бюро Райтера доносить: З великою певностию говорять тут, що адмірал Камімура послїдної ночи добачив владивостоцку ескадру і заатакував єї коло острова Цузельрума. Успіх борби ще незвістний.

Поїзди льокальні.

Приходять до Львова.

З **Брухович** 6·42, 7·30, 11·45 рано, 3·00, 4·30 і 5·03 по полудни, 7·54 і 8·59 вечером (до 11/9 вкл.)

З **Янова** 8·20 рано, 1·16, 4·45 по полудни, 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в неділї і сьвята).

Зі **Щирця** 9·35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

З **Любіня** вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що неділї і сьвята).

Відходять зі Львова.

До **Брухович** 5·48 рано, 9·30 і 10·50 перед полуднем, 1·05, 3·35 і 5·05 по полудни, 7·05 і 8·04 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

До **Янова** 6·50 рано, 9·15 перед полуднем (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1·35 по полудни (від 15/5 до 31/8 в неділї і сьвята, 3·18 по полудни (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 по полудни.

До **Щирця** 1·45 по полудни (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

До **Любіня** вел. 2·15 по полудни (від 15/5 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята)

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

словець, міг би дещо о тім оповісти, бо в его власній фабрици минувшого року мусїло бути обнижене число годин працї без обниженя і заплати.... „І ми з гордостию выглядаємо дня — додав містер Гомперс з непорівнаним глумом — коли містер Робінзон буде примушений підвисшити платню без продовженя часу працї.“ Вкінци заявив містер Гомперс, що наміряє перевести в судї процес за нарушенє свободи зборів. „Як звістно — сказав він — ученим того краю доси не удало ся сконстатувати народність того загадочного дикого чоловіка.“ Але містер Гомперс надіє ся, що то удасть ся судови і що поліцийному інспекторови — котрому впрочім не відмовляє приналежної єму пошани — вже тепер щось про те звістно.

„Одним словом — так кінчила ся статя — поминувши кілька немилих питань, які викликали може і трохи оправданий осуд, показав ся містер Гомперс не лише знаменитим бесїдником і добрим полїтиком, але й дуже милим товаришем, з котрим дуже добре дасть ся балакати і котрий справдї благородно думає. Впрочім сам містер Гомперс придержує ся тої гадки, що він і его однодумцї віддають краєви правдиву прислугу, бо вносять орґанїзацию, лад, самосьвідомість і надію в круги населеня, які могла би дуже легко пхнути нужда, розпука і справедливе обуренє в рамена анархії...“

Ще кілька днїв обговорювали новойорскі часописи подію в центральнім парку. Репортери бігали по цїлім містї, а в редакциях зголошували ся ріжні особи, які на ріжних місцях бачили дивних людий, як їм здавало ся цїлком подібних до того загадочного дикого. Диких, як показало ся, було досить в Новім Йорцї. Судячи по першім рисунку, висказало кількох більше або менше учених джентльменів свою гадку про его народність. Гадки були дуже подїлені, але в міру того, як напливали точнїйші і численнїйші донесеня, заключеня учених джентльменів почали крутити ся в чим раз більше обмеженім крузї. Перший, що наближав ся до правди, був якийсь містер Аткінзон, що взяв за вихідну точку наклін до буреня у чужинця і его безмежну ненависть до цивілїзациї і культури. З тої познаки заключав він, що дикий мусить належати до якогось славяньского племени.... На жаль причислив містер Аткінзон в дальших висновках своїх здогадів і „Черкесів на Кавказї і живучих в глубоких снїгах Сибіра Самоєдів також до Славян.

Відтак ставав кружок довкола загадочного чоловіка чим раз тїснїйший. В статях, які ставали чим раз коротші, але за те чим раз точнїйші виринали все нові місця і особи, що стояли в якімсь близшім або дальшім відношеню до личности „дикого.“ Мурин сам, той, що чистив чоботи при улици Бродвей, мостовий сторож, що підозрівав незнакомого о замах на бруклїньский міст, кондуктор трамваю, котрим Матвій вечером заїхав до центрального парку, другий кондуктор, що був в небезпечности житя, ідучи сам на сам з диким через пусті передмістя Бруклїна, вкінци стара дама, до котрої дверий загадочний дикун великаньского росту і страшного вигляду задзвонив раз в незвістнім, але певне в якімсь злім намірі, коли она була сама дома... всї они були згадані в ґазетярских новинках. На щасте стара дама вспіла ще в пору заперти двері і так спасла своє житє.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).